

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa irrisionem Christi in Cruce.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

requirat salus eorum, sed premantur; ut semper intenti sint in vitam æternam, quam expectant, & ipsi cognoscant suam felicitatem & honorem pendere à Deo, nec mundus gloriari possit, filios Dei à se honoratos fuisse.

*Duo servus
Dei inprimis nota-
da.*

VIII. Duo notanda sunt servis Dei, ne inter malos decipiantur zelo virtutis. Primum, quòd Christus Dominus noster nunquam honoretur magis in mundo, neque divina virtus magis eluceat, quàm cum servi ejus maximè conformantur crucifixo: qui cum student magis contemni, quàm tueri suum honorem cum inquietudine cordis, Virtus divina vincit, ac prævalet tandem. Secundum, ut caveant omni diligentia, improbis & persecutoribus occurrere per astutias & callidas inventiones: quia mansuetudo hujus Agnelli contrarium docuit: nam per vim superabunt eos mali, & ipsi minorem fructum habebunt. Illi enim, qui tantum quærunt sustentare seiplos, & oppugnare virtutem, sunt exercitati in arte circumveniendi & fallendi; cum alteri rei non studeant, quàm ut per suas machinationes colore inductas virtutem veram evertant, omni timore Dei posthabito. Sed qui cum pura virtute incedunt, vivunt in simplicitate ac pace interna & prudentia cælesti oculis divinis student placere in omnibus: à qua via si recedant, committunt se periculo confundendi virtutem. Inexpugnabilis est, qui dissimilibus armis pugnat cum his inimicis; quæ sunt, perfecta patientia, pura fides in Deum cum spe & puritate amoris erga proximum, oratio pro persequentibus, & silentium. His enim inest virtus divina, quæ reddit semper invictos. In summa, JESUS crucifixus imitatori suo dat victoriam & coronam.

EXERCITIUM

Circa irrisionem Christi in Cruce.

I.

*Adoratio
cum gratia-
rum actio-
ne.*

Adorent te, Deus animæ meæ, fili Dei vivi, & spes cordis mei! cælum & terra, justi & peccatores, Sancti & Angeli: & ego cum illis te adoro, te laudo & benedico, & infinitas gratias ago pro gravissimo isto tormento, quod dignatus es pati in cruce.

Verè,

Verè, Domine, mala tribulationum submerferunt te, fluctus dolorum & injuriarum suffocaverunt te: quia non tantum sanctissima tua membra impleverunt crudelibus & infandis doloribus; sed etiam divinitatem tuam, quæ dolorem pati non potest, affecerunt injuriis & fannis enormibus, quas zelus honoris divini, quo flagrabas, te fecit acerbissimè sentire. ^{Amor tormenta dulcia efficit.} Vulnere corporis, falsa testimonia, colaphos & alia plurima quantumvis gravia toleratu, amor tuus infinitus suavia reddebat, quòd iis demonstrare posses animum, quem gerebas erga peccatores, & obedientiam erga Patrem æternum: sed videre & audire irrisionem supernæ veritatis, & ipsius naturæ divinæ, quæ in te erat, velut in Unigenito Dei ac Domino, qui spiritum dedisti Prophetis, & novisti corda omnium, nunc autem haberes ut impostor; id enimvero nullus animo consequetur, quantum tibi tormentum creaverit. Quia non solum audire blasphemias istas horrendas gravissimum fuit; sed etiam zelus honoris divini & amor, quo flagrabas, immanibus modis intima viscera tua ussit & lancinavit. Et inter hæc tamen nullum verbum dicis, ac sis insultare ac triumphare tuos hostes: cumque sis ipsa veritas divina, cum tanta contumelia tractatus te non defendis, sed taces ac suffers, cum dicitur cordis tui tormento.

II. Quid hoc rei est, Amor divine? quid est, ô spes & gloria cordis mei? Usque ad eone vis pati omnia extrema, ut nihil in te sit omnino, quod te non cruciet? non flagella solum, crux & alia plurima; sed ipsa etiam sanctissima tua doctrina & veritas divina derisa & contempta, te in profundum maris dolorum demergit. obstupescit hinc anima mea, Deus meus! ohmutescit cor meum. Pro te, ô JESU animæ meæ! reservasti hoc mare, quia vires divinas habebas ad resistendum, & illis commensurari voluisti tuos labores: hoc enim excedit vires naturæ humanæ; & qui nonnunquam simile quid amore tui perferunt, tibi hoc debent: quia tuum opus id est. Ego te amo, Deus meus: amo te, bone JESU, propter hos incomparabiles dolores; ac desidero totus amore tui consumi. Is enim, quem erga me geris, non tantum legem non habet, neque mensuram in amando, sed etiam

noluisti, ut haberet in patiendo ac sufferendo. Confiteor divinæ majestati tuæ, Domine animæ meæ, infirmitatem meam: quia deficio in his omnibus, ita sum flaccidus.

*Gaudium
fit nobis pro
IESU ali-
quid posse
pati,*

III. Quando cogito, mi bone JESU! me pati posse amore tui, magno afficior gaudio in animo meo: quando mihi imaginor, me tui amore posse pati persecutionem à tuis inimicis, video mihi virtute ejusdem fieri alius homo: ac si servi tui me persequantur, etsi hoc durum sit, & intolerabile, cogito tamen te id velle propter mea peccata: sed quando in istud genus ærumnæ devenio, ut patiar propter veritatem, & propter id, quod facio ex obedientia tibi debita, ac scio esse virtutem, quam tu me doces; tunc enim verò tamen desiderem te imitari, tamen eam perfectionem non attingo; sed ipsa veritas fit meus tortor & carnifex; & quando video, adversarios, ut tueantur sua mendacia contra tuum honorem, veritatem omnino dubiam facere, confiteor tibi, Redemptor meus, deficere meam naturam sub hoc onere, ut ferendo non sit; & me tunc plus, quàm in omni alio casu potenti manu tuæ egere: licet agnoscam, ô Deus & Magister meus, decere, ut amem te sine mensura, & patiar, quidquid ordinas. Credo, & scio, te docente, decere ut patiar fati, taceam fati, tolerem fati, non indagando causam, rationem, vel unde id mihi proveniat; sed aspiciam tantum tuam divinam manum, & gratias agam pro omnibus, sinendo te facere, quod vis, & agnoscendo semper te mearum rerum & ærumnarum auctorem.

*Superbia
causa est
impatientia
nostra.*

IV. O Divine Agnelle, ô sapientia æterna! cum talia me doceas in cruce, & sic ardeas mei amore; quid est, quare non mutes meam languidam & abjectam naturam, ac transformes totam in tui amorem & imitationem? tu, Domine, habebas infinitam justitiam, & causam non ferendi has blasphemias; & ne quidquam superesset, quod passus non esses, te demisti etiam ad illas: at ego, si rectè me velim novisse, invenio, quòd ratio tam exiguæ tolerantia, & tam delicati sensus non proveniat à sola infirmitate naturæ, sed etiam à superbia, quæ radices egit in illa. Hoc totum, ô JESU, sanare debet amor, quem in cruce me doces, O misericordissime Magister animæ meæ, tu vides, quòd,
cum

eū invenio causas me non subjiēdi omnibus, quæ tu vis, plus patiar aliunde, quā tu volebas: sum enim tunc quasi phreneticus, & quasi stultus; nec habeo iudiciū hominis Christiani, nedum tui amici. Noli, bone JESU, expectare, dum ita desipiam; sed miserere mei & sana me, quia scis, quid expediat huic animæ peccatrici, ut tibi similis fiat. Veniant cruces, ac tribulationes, ex quacunque parte tu voles, quomodo voles, & quantascunque voles: quia es fidelissimus amicus animæ meæ, ego sum securus & certus, quod à tuo favore & auxilio debeant provenire, subige me, Domine, obedientiæ tuæ: nec sit aliud jus aut ratio, quā ut tibi assimiler. Refrena, Deus meus, linguam meam, ut taceam: reprime cogitationes meas, ut imiter te: dilata cor meum, ut semper te sequar, & gaudeam pati pro te. Quando, ó Domine animæ meæ, videbo me ita affectum erga te, sicut es tu erga me? si te Deus meus, cum tantis excessibus amoris, voluisti mihi ostendere, te in omnibus illis recordari mei unius, ut intelligerem, quanti æstimes animam meam, & quā fideliter me ames; quid magnum erit, si ego vermis terræ desiderem in omnibus rebus ostendere, quod cupiam te solum amare, pati tui amore. O divine amor! fac in me, quod pro me facis in te. Cū diligas me, etiam me inflamma tui amore: cū mihi des totum, etiam destrue totum, quod in me tibi non placet.

V. Accuso, Domine, Majestati tuæ meam cæcitatem, & quod sæpe multis in rebus parū sequar ea, quæ mihi conveniunt, etsi te non blasphemem ut illi: quia illi cogitant, si tuus Pater esset Deus, illum hoc ostensurum in liberatione tui à cruce: & si essent vera tua miracula, & doctrina, hoc te demonstraturum, descendendo de cruce. Et latro blasphemus omnem tuam potentiam in hoc repositam sentit, ut te ac socios liberes à tormentis. At ego, bone JESU, licet contrarium de te sentiam credamque, me accuso, quod, quando succurris meis necessitatibus, ac suppleas meos defectus, tunc laudem te bonum Dominum, tunc prædicem te misericordem, tunc extollam gratiam tuam, quā mei recordaris; sed quando me exerces adversis, quando defunt mihi necessaria, quando subtrahis mihi tuos favores, tunc non valde

prolixus

In mala
prospera
fortuna
Deus
equaliter
laudandus

prolixus sim in te laudando, nec suavem te reputem. Ita semper in omni re mihi ipsi sum similis, in omni re miser, flaccidus, cæcus, pauper, & nudus omni bono. Illumina, ô lux divina, hanc cæcitatem: non regnent in me hæc falsæ opiniones: doce me laudare, amare, agnoscere te in favore ac tribulatione, in prosperis & adversis: quia tu in omnibus idem es; in omnibus Pater meus, Amicus meus, fidelissimus Benefactor meus. In conversione unius latronis, & faciendo, ut æquo animo ferat, quæ promeruit suis peccatis, non minùs ostendis tuam virtutem, quam si liberares eum à cruce. Faciendo, ut confiteatur centurio, te esse filium Dei, & ut ii, qui viderant, quæ fiebant, revertantur percutientes pectora sua, per hoc monstras quisnam sis, non autem te defendendo: quia virtus & potentia tua in interno consistit, non in externo solùm. Ideo, Domine, sinis prævalere mendacia tuorum hostium, in oculis rudis populi, contra tuas purissimas veritates; sed reservas cognitionem earum experientiæ amoris: hic enim est id, quod magni tu facis.

VI. O superne, ô divine Ignis, qui sub cinere malitiæ ac tribulationis ardes in corde tuorum! amor divinus, ô bone Jesu, purus amor est, ac te crucifixum & illusum recognoscit pro vero filio Dei. Neque hoc solùm credit & confitetur fide, sed etiam cordi puro sese communicat, ut desideret crucem. Et ô quales influxus in tale cor habet crux ista? ô quam lucem ei immittit? qualia secreta revelat? quales divitias internas manifestat? Reædificas in triduo resuscitando templum sanctissimi Corporis tui, sicut promiseras, & à cruce tanquam filius Dei vivi in momento erigis corda dejecta in viva templa tua: salvas crucifigendo, recreas torquendo, & siccando rigas; & eo, quo videris terrere, totum mutas, renovas, ornas ac ditas. O suavitas cordis mei! ô crucifixa libertas mei spiritûs! ô abscondita lux animæ meæ! ô filii Dei vivi! tam infirmus, ac tam fortis; tam abjectus, & tam honoratus; tam contemptus & tam plenus majestate; tam afflictus, & tam suavis; tam plenus doloribus, & tam amabilis! ô filii Dei! tu es ille, quem hi non noverunt: quia tantùm distant à tui cognitione, quantum ab amore, O amor excessive, pure & vere, quia

*Qui virtute
se Crucis
magna par-
at.*

*Tantum ab
ejus cogni-
tione dista-
nt.*

quia me amas, rape me tecum per amorem: & quia ardes pro me, etiam me accende. Quid me vis, amor divine, cum tanta pro me pateris, ac toties me vocas? ecce me! fac tuum officium; transforma me, muta me, totum me consume in te: ô divine, ô superne, ô pulcher, ô suavis, ô unice amor! qui potes quidquid vis, & his, quæ pateris, vinci non potes.

O Sacratissima Virgo! adjuva, ut vulneretur cor meum amore Domini JESU: adjuva, ut fanetur amore, quo tu jam vivis, & stas patiendo cum illo ad crucem. O amatores cæli, estote liberales erga hunc pauperem, quem tantum amatis: & quia mea salus est in hoc amore, amate etiam pro me, ut me inflammetis amore mei JESU. Amen.

ÆRVMNA XLVI. Perditio Iudæ, & sinistri latronis.

I.

 X amore nascuntur odium, timor, lætitia, dolor: odium contrariorum rei amata, timor amittendi, lætitia obtenta, dolor amissa. Qui novit, quantum Dominus noster amet peccatores, & considerat, quid fecerit, ut ostenderet eum amorem, quidque pro eorum salute sit passus, intelliget, quanto in gradu fuerint apud eum hæc tria: Timor, ne multi ex ipso suæ damnationis occasionem sumant, gaudium de salute, dolor de perditione multorum. Nec dubium est, quin fuerit unum è gravioribus ejus tormentis, præsertim in passione, memoria Filiorum Adæ damnandorum, quibus omnis labor & passio sua profutura non erat; quia remedia salutis, quæ pro illis tanto studio & impensâ parabat, non fuerunt adhibitura: singulariter verò sentiebat eorum perditionem, qui auctores & ministri suæ mortis fuerunt, pro quibus immolabat seipsum, & sanguinem suum. Nam dolendum erat, propter eadem ipsos damnari, quæ ab ipsis patiebatur pro ipsorum ac totius mundi salute. Eum dolorem Dominus expressit per Prophetam his verbis: *Heu! consolabor super hostibus meis, & vindicabor de inimicis meis.* Quasi dicat, triste solatium de hostibus

quantum
ab amore.

Amor est
fons huma-
narum pas-
sionum.

II. cap. 1.
v. 24.

XXX

hostibus